

PETRA VOTROUBKOVÁ
SEN O MOŘI

Petra Votroubková

SEN O MOŘI

1. Noční návštěvnice

Řidič školního autobusu pro okresek číslo 6 se nejspíš jmenoval Colin, ale to je v podstatě jedno. Stejně pro tento příběh nikdy nehrál žádnou významnější roli. Pouze seděl za svým volantem, žvýkal žvýkačku a mračil se do zpětného zrcátka na chlapce sedícího až v poslední řadě jeho vozidla.

Školní okresek číslo 6 nebyl nijak zvláště velký ani špatně dostupný, takže by se mohlo zdát, že jeho řidič nebude mít o moc práce navíc oproti řidičům ostatních okrsků. To by však nemohlo být právě toho vzadu sedícího chlapce. Jmenoval se Derek Monaghan a pro všechny nadcházející události byl mnohem podstatnější, než nějaký zamračený Colin, který ho stejně neměl rád.

Na Derekovi nebylo nic moc zvláštního. Průměrně vysoký, hubený sedmák s nevýraznými hnědými očima a s kaštanovými vlasy, které ze správného úhlu při tom správném světle házely zrzavé odlesky. Na rozdíl od ostatních, civilizovaných žáků však nebydlel v normální dojezdové vzdálenosti od školy, ale na místě, které se oficiálně nazývalo Osada zapadajícího slunce, ale kterému jen zřídka někdo řekl jinak než Kaňon. O Kaňonu i Derekovi putovaly po škole divné zvěsti, které však chlapec sám nikdy nepotvrzoval ani nevyvracel, jen si dál četl komiksy nebo poslouchal hudbu. Nepatřil k nejvýřečnějším.

A právě kvůli tomuhle podivínovi z konce světa musel Colin denně trávit za volantem o dvacet minut déle. Poté, co vystoupil předposlední z jeho cestujících, se řidič s Derekem na zadním sedadle vydal na desetiminutovou, únavnou pouť pryč ze zemědělské krajiny do pusté hamady, kde se mezi ostře čnějící skály jako nůž zařezávalo vyprahlé údolí, v němž ležela opuštěná osada.

Colin se mezi skalami moc neohřál. Zajel s autobusem na malou asfaltovou točnu a stisk knoflík na svém řídicím panelu. Dveře se začaly syčivě otevírat a Derek, zaklíněný v polosedě mezi sedačkami, vzhlédl od svého časopisu.

„Padej,“ kývl řidič hlavou k otevřeným dveřím a přehodil si žvýkačku v ústech. Derek se vysoukal na nohy a s taškou přes rameno a komiksem v ruce vyrazil z autobusu.

„Nashle,“ zahlásil spíše z povinnosti, než z naděje, že se s Colinem ještě někdy shledá. Ten jen zavrčel mezi zuby, zavřel dveře, otočil autobus a vydal se nazpět. Bude mu trvat dalších deset minut, než se vrátí do civilizace. Proč musí ten kluk bydlet takhle daleko?

Derek si zatím přehodil tašku na druhé rameno a vydal se podél cesty domů. Nebál se, že jej něco srazí, protože auta, která tu denně projedou, by se dala spočítat na prstech jedné ruky. A navíc ani jinudy jít nemohl, protože tu neměli chodník. Bylo hodně věcí, které v Kañonu neměli. Podstatně více, než věcí, které tu měli.

Hned za točnou stálo několik rodinných domků, všechny prázdné, až na jeden, kde bydlel pan Wick. Šest dní v týdnu tu býval slyšet jen pouštní vítr, jako všude jinde, ale dnes ne. Dnes bylo úterý a

v úterý měla Derekova nejlepší kamarádka Ellie Alelai u pana Wicka hodiny klavíru. Když chlapec došel k domu, zastavil na vyšlapané cestičce vedoucí ke dveřím a zaposlouchal se do zvuku nástroje.

Hudba sice trochu zadržávala, ale po pár tónech přeci jen rozpoznal dobře známý Pochod svatých. Představil si nad klaviaturou Elliin soustředěný výraz, při kterém vždy trochu legračně krčí nos. Začal si melodii pobrukovat spolu s klavírem a mimoděk si třel jednu botu o druhou, aby z jejich bílých špiček dostal všudypřítomný oranžový prach. Nezdržel se však dlouho a brzy se vydal opět na cestu.

Dalších několik minut chůze podél cesty neprošel kolem jediného domu, a to z toho prostého důvodu, že tam žádný nestál. První budovou, kterou minul po své pravé straně, a zároveň také jedinou obecní budovou v osadě, byla místní čerpací stanice. Následoval další, větší shluk prázdných domů, mezi nimiž byly dokonce dva obydlené – první rezidence Alelaiových a poslední, u skály příkrčený domek se šikmou střechou, kde bydlel s rodiči právě Derek. Tam také, nepříliš překvapivě, zamířil. Jít dále by nebylo moudré, po pár minutách by došel k sídlu staré paní Thanasiové, za kterým se podél neudržované silnice táhla stovky mil už jen poušť.

„Čau mami,“ zahlaholil po bytě, jen co otevřel vstupní dveře.

„Ahoj zlato, jak bylo ve škole?“ ozval se z pracovny vlídný hlas paní Monaghanové.

„Dobrý. Můžu jít na chvíli ven?“

„Máš nějaké úkoly?“

„No, jenom pár,“ mávl rukou Derek a shodil tašku do kouta, „stihnu je všechny napsat po večeři.“

„Tak dobrá, ale vrať se do tmy, ano?“

„Jasně,“ přikývl, přestože dobře věděl, že jej matka nevidí. Ze šuplíku u dveří potichu a nenápadně vytáhl prak, zastrčil jej za pás u kalhot a zabouchl za sebou dveře.

Kdyby byl kterýkoliv jiný den, upaloval by za Ellie a nejspíše by potom spolu šli na Willovu skálu. Dnes to však nešlo, protože Ellie měla klavír a až skončí, bude už příliš pozdě a především málo světla. Zamířil tedy na místo, kam chodíval většinou, když byl sám – do Havraního háje.

Háj byl přeci jen trochu nadnesené pojmenování. Šlo spíše o shluk napůl seschlých, napůl zkroucených stromů, tísnicích se před domem paní Thanasiové. Groteskní šedivé větve sloužily havranům coby oblíbené místo k odpočinku. Derek se občas bavil tím, že po nich z praku střílel malé oblázky a pozoroval, jak vyplašení ptáci víří křídly prach a uschlé zbytky pouštních rostlin. Musel to však dělat jen v nepřítomnosti Ellie, která by mu vyčínila, že tak trápí ta nebohá zvířata.

„Už takhle to mají těžké,“ řekla by určitě, „chudinky, nikde ani kapka vody, a ty je ještě vyháníš z jejich jediného místa k odpočinku. Že se nestydíš!“

Derek se nestyděl. Byli to jen havrani.

Nasbíral asi hrst oblázků vhodného tvaru a velikosti a přihrcoval se u silnice. Nabil prak, profesionálně zavřel jedno oko, pečlivě zamířil a pal!

Šedá kůra zaduněla nárazem oblázku. Černí ptáci zaskřehotali a dva začali vystrašeně mávat křídly. Neuletěl žádný. Třeba to bude napodruhé lepší.

Nabil druhý kamínek, zaměřil na cíl a vypálil do vrchní části stromu, kde kmen přecházel v holé větve. Tentokrát se krákající havrani doopravdy vznesli a Derekovi se po tváři rozlil úsměv z pomezí škodolibosti a uspokojení.

„Je tam někdo?“ ozvalo se směrem od domu skřípavým hlasem. Derek se spěšně rozhlédl kolem sebe. Paní Thanasiová. A on se nemá kam schovat.

„Neplašíš mi zase havrany, ty uličníku?“ Stařenka se pomalu vynořila zpoza domu, oděná do jedné z mnoha šedivých šatů. Přes ramena měla přehozený starý, tmavě rudý pléd, na nohou černou vycházkovou obuv a stříbřité vlasy jí splývaly na záda. Derek pohotově zastrčil prak za pás u kalhot, zakryl jej košilí a nasadil nevinný úsměv.

„Dobrý den. Kdepak, já jen šel kolem a oni se asi polekali.“

„To se jim nesmíš divit. Oni si tě pamatují, že jsi po nich minule střílel a bojí se tě. Havrani mají báječnou paměť,“ objasnila mu stará paní, „a kam máš vůbec namířeno, chlapče? Jdeš mi pomoci na zahrádku? Jestli ano, tak jdeš právě vhod.“

„Tak dobře,“ pokrčil Derek odevzdaně rameny. Koneckonců stejně neměl moc co dělat.

Paní Thanasiová vypadala jeho odpovědí nadmíru potěšená. „Výborně, pojď za mnou. Potřebovala bych okopat tykve, víš? Přinesu ti nějakou motýčku.“

Derek otevřel malou železnou branku a vstoupil na pozemek. Když ji zavíral, ještě se otočil k havranům a vyplázl na ně jazyk, že ho tak podle prozradili.

Následoval stařenku podél jejího starobylého sídla až dozadu za dům, kde s jejím pozemkem hraničil místní hřbitov. Šlo především o staré, napůl rozpadlé hroby lidí, kteří sem přišli jako první obyvatelé Kaňonu a které už si kromě paní Thanasiové nikdo nepamatoval. Když zemřeli, jejich děti odešli do města a údolí zůstalo prázdné.

„Tady máš, chlapče. Letos to vypadá na obzvláště dobrou úrodu. Mohla bych vám zase upéct ten dýňový chléb, co ho má tak ráda tvá paní maminka.“

Derek jen nepřítomně přikyvoval a přejížděl očima stařenčinu malou zahrádku. Chtěl to mít co nejdříve za sebou.

Nejprve slabě, potom silněji začal bušit ostrým hrotem motyky do tvrdé krusty zeminy. Derekova matka tvrdila, že tykve potřebují k růstu spoustu vláhy a živin a že je zcela nemožné něco takového vypěstovat na poušti. Otec zase zastával názor, že tykve berou živiny ze všech těch mrtvol pohřbených za plotem, ale zakázal to Derekovi vyslovovat nahlas.

Kolem verandy se poflakovala pětice stařenčiných koček. Derek je většinu času ignoroval, nebyl nijak vyhlášeným milovníkem zvířat, takže hladit je nechtěl a strílet na ně nemohl. Byl si však jistý, že největší z nich, tlustý šedivý kocour jménem Silver, ho ve skutečnosti nenávidí a plánuje mu provést něco nekalého. Proč by ho jinak ta stará kočka pořád tak podezřívavě pozorovala?

Práce byla těžká a únavná a Derekovi za chvíli začalo být hrozné horko. Nepomohla mu ani sklenice vody, kterou mu stařenka ochotně přinesla, ani slova chvály, kterými jej častovala.

Najednou zaslechl cinknutí kovu o kov. Odložil motyku, odhrnul si z čela zpoceně vlasy a sehnul se, aby prohledal hlínu. Mezi zeminou a kořeny tykve se blýskal malý předmět. Vzal jej do prstů a nastavil proti slunci.

Šlo o nějaký přívěsek nebo možná náušnici, těžko říct, Derek nerozuměl šperkům o nic lépe než jakýkoliv jiný kluk v jeho věku. Byl velký asi jako kulička hroznového vína a i přes nános špíny se dala poznat mistrovská práce odvedená na jeho ozdobných rytinách. Uprostřed měl malý safír.

Derekovi se ta věc líbila, vypadala staře a velice zajímavě. Strčil jí do kapsy s tím, že ji doma očistí a dá buď matce, nebo Ellie, podle toho, která z nich se na něj rozzlobí jako první. Poté pokračoval v okopávání.

Slunce se pomalu sklánělo a ostrý okraj skály házel na dno Kaňonu stín rovný jako ručička slunečních hodin. Pomalu se plazil po chladnoucím písku, a když dosáhl až k Havranímu háji, rozloučil se Derek s paní Thanasiovou a zamířil domů. Samozřejmě mu ještě vnutila nějaké sladkosti od cesty, jak už to tak bývá u starých osob zvykem. Doma se převlékl, položil nalezený klenot i sladkosti na stůl vedle postele a rozeběhl se na večeři. Vůně instantní rajské polévky se linula celým bytem.

Rodiče už seděli u stolu. Pan Monaghan byl štíhlý, vysoký muž se světlými vlasy, oválnými brýlemi a téměř neviditelným knírkem.

Pracoval jako poradce pro jakousi energetickou firmu a s výjimkou jídla jen nerad opouštěl svoji pracovnu. Jeho žena na tom byla obdobně. Brunetka se širokými boky a hlasem vzbuzujícím důvěru ovládala celkem čtyři jazyky a věnovala se překladatelství.

Derek vklouzl na své místo u stolu a chodidla v kotníkových ponožkách položil ze zvyku na dvě malé černé krabičky připevněné pod stolem k podlaze. Zářivka nad jeho hlavou zablikala. Natáhl se po naběračce.

„Dnes večer prý budou padat perseidy,“ promluvil otec a obracel lžící svou polévku, „šel by ses koukat se mnou?“

„Jistě, moc rád,“ přisvědčil Derek a nabral do misky dvě naběračky červené tekutiny.

„Hlavně si předtím nezapomeň napsat ty úkoly,“ připomínala ještě paní Monaghanová.

„Neboj se, mami, to všechno stihnu. Byl jsem dneska pomáhat paní Thanasiové,“ pochlubil se.

„Opravdu?“

„Já to stejně pořád nechápu,“ kroutila hlavou maminka, „jak je možné, že se tady těm jejím tykvím tak daří? Nejsem sice žádnou odbornicí na zahrádkaření, ale tohle přeci není možné, že ne, Harry?“ obrátila se k manželovi. Ten se nechtěl hádat, tak jen pokrčil rameny.

„Já bych se tím nijak zvlášť nezabýval, Ingrid. Nejsi snad ráda, že nám nechává ten svůj výborný tykvový chléb?“

Paní Monaghanová musela uznat, že ano, tak se otec otočil k synovi a pokračoval. „Jsem na tebe pyšný, Dereku. Pomoc starším osobám je záslužná činnost.“

Syn se jen potěšeně šklebil a usrkával ze lžice svou polévku.

„Měla jsi to výborné, Ingrid,“ prohlásil pan Monaghan po večeři a způsobně složil lžici a ubrousek na prázdný talíř. Poté se odebral k sobě do pracovny. Derek taky poděkoval a odběhl k sobě. Chvilí se pachtil s úkolem z matematiky, a když byl konečně hotov a otec jej stále nevolal, rozhodl se jít vyčistit svůj dnešní nález.

Napustil si do umyvadla horkou vodu a kápl do ní trochu čistícího prostředku. Mýdlové výpary se volně plazily po zrcadle vzhůru a za chvíli naplnily celou koupelnu. Ponořil šperk do vody.

Hlína se na zašlém zlatě pomalu rozpouštěla a odhalovala Derekovým užaslým očím rytiny ještě krásnější a propracovanější, než se zdálo na první pohled. Vzorce se jako maličcí zlatí hadi vzájemně proplétaly a kroutily po obvodu náušnice a sem tam vypučely v drobný kvítek. Nikdy nic krásnějšího neviděl.

Ozvalo se zaťukání na dveře. „Dereku, jsi tam? Budu venku na verandě, kdyby ses chtěl přidat.“

„Hned tam budu!“ odpověděl. Vypustil vodu z umývadla, umytý klenot zastrčil do kapsy, zhasl a rozběhl se za otcem.

Pouštní noci bývají chladné, ale to jim toho večera nevadilo, neboť měli každý jednu teplou deku a na stolku položený hrnek horkého kakaa. Dlouho spolu seděli na lenoškách, usrkávali kakao a povídali si o vesmíru. S prolétajícími létavicemi nad hlavou na tom nebylo nic těžkého.

Derek sledoval jednu perseidu očima až k okraji skály a zarazil se. U silnice spatřil postavu, kterou ještě nikdy neviděl. Byla to bezpochyby dívka, s dlouhými rovnými vlasy a tak bledá, až se zdálo, že ve tmě slabě září. Dívala se přímo na něj.

Chvíli ji nedůvěřivě pozoroval, zatímco otec pokračoval ve výkladu. Dívka pomalu natáhla ruku před sebe a pokynula mu, ať jde k ní.

„...už docela pozdě, měli bychom jít spát. Co ty na to?“

Odrhl od ní oči a obrátil hlavu k otci. „Jo, jistě,“ blekotal překvapeně. Otočil se zpět k dívce a zjistil, že je pryč. Jako by se propadla do země.

Pan Monaghan se unaveně protáhl. „Mám zítra dodělat jeden projekt, potřebuji se prospat. A ty bys také neměl ponocovat, zítra máš školu.“

„Já vím,“ přikývnul chlapec, sbalil deku do náručí a vrátil se dovnitř. Dal rodičům dobrou noc a zamířil k sobě do pokoje, ale jít spát ještě nehodlal. Vylezl na postel, aby dobře viděl z okna na silnici. Opět tam stála a opět se dívala na něj. Vytáhl z kapsy přívěsek. V potemnělém pokoji z něj naprosto jistě vycházela slabá, mléčně bílá záře, úplně stejným způsobem, jakým fluoreskovala ta dívka u silnice. Určitě patří k sobě, pomyslel si.

Už četl nějaké duchařské historky o duších, které nenašly pokoje, dokud jim někdo nevrátil to, co bylo jejich. Ještě jednou si dívku prohlédl. Rozhodně nevypadala jako normální lidská bytost. Třeba s tou věcí byla pohřbená? Odkud by se jinak vzala, když ne z jednoho z hrobů?

Opatrně vykoul ze dveří, aby se ujistil, že rodiče už zhasli a šli spát. Když zjistil, že vzduch je čistý, oblékl si bundu a své boty s bílou špičkou, potichu za sebou zaklapl dveře a rozběhl se do noci.

Písek mu křupal pod nohama a chladný vítr se proháněl celým Kaňonem, hvízdal v uších a se škodolibým smíchem házel na skály hrsti nasbíraného písku, neboť věděl, jak jsou proti jeho eolickým pochodům bezmocné. Dívka stála bez hnutí a upřeně sledovala běžícího chlapce. Když byl Derek dostatečně blízko, všiml si, že jsou její oči prázdné a bílé, jako by v nich vyhaslo světlo. Všiml si ještě něčeho. Měla na sobě svatební šaty. Velmi nemoderní a částečně potrhane, ale přesto dobře poznatelné.

„Dobrý večer,“ pozdravil ji, když doběhl. Možná to nebyl úplně nejlepší nápad, jak zahájit konverzaci s přízrakem, ale jeho v tu chvíli nic lepšího prostě nenapadlo.

„Dobrý večer,“ kývla dívka nazpět. To Dereka trochu překvapilo. Napůl očekával nějaký temný, démonický hlas, nebo alespoň kvílení větru, ale tahle holka mluvila naprosto normálním tónem jakékoliv živé dívky. Hlas měla jen maličko zastřený, spíše jako by jí něco zaskočilo.

„Myslím, že mám něco, co patří vám,“ řekl Derek a natáhl k ní dlaň s vyčištěným šperkem. Krátce se zasmála.

„Můj medailon? Děkuji, ale ten sis mohl klidně nechat.“

„Vy jste mě kvůli němu nepřišla strašit?“ podivil se Derek. Opět se zasmála. Byla štíhlá, sotva starší než devatenáct a kdyby neměla tu mrtvolnou barvu, dalo by se říci, že je velice hezká.

„Kdepak. Tuhle věcičku jsem dostala od sestry jako svatební dar. Pohřbili mě s ním, to je pravda, ale žádnou zvláštní vazbu k němu nemám. Je mi teď tak trochu, jak bych to řekla, k ničemu.“

„Takže je můj?“

„Klidně,“ pokrčila mrtvá rameny, „jestli se ti líbí.“ Trochu zakašlala.

„Líbí, děkuji vám. A co tu potom tedy děláte?“ zamračil se podezřívavě.

„Hledám společnost,“ usmála se smutně dívka, „mimochodem, já jsem Hedvika.“

„Derek,“ potřásl si s ní rukou. Byla lehká jako pírko a studená jako kus rampouchu.

„Probudila jsem se dnes večer, když jsem si všimla, že je můj medailon pryč, tak jsem se jej vydala hledat. Spíše z dlouhé chvíle. Už jsem sama strašlivě dlouho, víš?“

„Kolik vám je let?“

„Bylo mi osmnáct, když jsem umřela, ale to už je hrozně dávno.“

„Jak moc dávno? Sto let?“

„Tak dlouho zase ne. Theresa, moje nejmladší sestřička, mi šla za družičku,“ pokynula hlavou směrem k sídlu na konci Kaňonu a opět zakašlala.

„Myslíš paní Thanasiovou?“

„Nevím, jak se dnes jmenuje, ale mohla by to být ona.“

„A co se ti vlastně stalo?“

Hedvika opět pokrčila rameny. „Vlastně ani nevím. Stalo se to při svatební hostině, když jsem jedla polévku. Najednou jsem se začala